

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

DOBA KAMENOVÁ

POMSTA
ŠEDÉHO
LVA

bambook

Ilustrace
Petr Kopl

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DO-SPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VY-ROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮM CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALA PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉ-GRU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGRU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDĚ. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ ŠTARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚ-LO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽI-VOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES E-MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTĚM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍZDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VZDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPIŠOVAT ŮKOLY Z MATEKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PROTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BRĚČTAN NEBO PSI VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NI-KDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁ-NÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

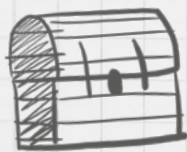
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRĚŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ,

S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠÍ NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNÍČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.
OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNÁŽILA JSEM SE VÝZKUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DÉLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DÉLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VŽDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VŽDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. VEDU SI PŘEHLEDNOU TABULKU A PÍŠU SI DO NÍ, KTERÁ MAPA MĚ KAM PŘENESLA, ALE JEŠTĚ JSEM Z NÍ NIC NEVYKOUKALA. POŘÁDNĚ MĚ TO ŠTVE. NA DRUHOU STRANU JSEM VŽDYCKY ZVĚDAVÁ, KDE SE OCITNU. JE TO JAKO ROZBALOVAT DÁRKY POD VÁNOČNÍM STROMEČKEM KDYŽ ČLOVĚK PŘEDEM NEVÍ, CO V NICH JE, JE TO DALEKO VĚTŠÍ ZÁBAVA.

JO A JEŠTĚ JEDNA VĚC.

JÁ SI FAKT MYSLÍM, ŽE SE MNOU BARČA DO TĚ MINULOSTI CESTUJE. AKORÁT ŽE TAM JE VŽDYCKY JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DO NAŠICH ČASŮ. STRAŠNĚ MOC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE...

„Kdo?“ zeptal se Jílek.

„Kdo co?“ klesla paní učitelce ruka, kterou se zrovna chystala něco napsat na tabuli.

„To je první pád!“ zamítl se v lavici dychtivě Jaroušek, protože mu kynula pochvala za správnou odpověď.

Paní učitelka stočila pohled k Jarouškovi, a kdyby to byl komiks, v bublině nad její hlavou by bylo napsáno asi toto: Jestli zblbnul už i Jaroušek, je nejvyšší čas jít pracovat do supermarketu.

„Si zaspal celý prvohory, dinosaure,“ ucedil koutkem úst Šmíd. „Čeština bude čtvrtou hodinu.“

„No kdo ryje?“ upřesnil otázku Jílek.

„Kdo ryje?“ snažila se paní učitelka usilovně pochopit, na co se to Jílek vlastně ptá. Většinou to rozklíčovala, ale tentokrát se jí to nějak nedařilo.

„Říkala jste: Balóny jí a asi ryje. Ale nerozuměl jsem kdo,“ vysvětloval trpělivě Jílek s dychtivě nachystanou propiskou, aby si to zapsal do sešitu. Což byl u Jílka velmi vzácný okamžik, pokud se Bára nepletla, v tomto školním roce pozorovaný teprve podruhé.

„Aha,“ kývla paní učitelka a bylo vidět, že si oddechla, protože vše je v řádu věcí. „Ne, neříkala jsem *balóny jí a asi ryje*. Teď to napíšu na tabuli a hned ti to bude jasné.“

A bílou křídou vyvedla na tabuli krasopisný nadpis dnešní hodiny:

Babylonie a Asýrie.

Jílek nevypadal, že by mu to bylo jasnější než předtím, Týna a Anče tiše chrochtaly, jak se snažily zdusit záchvat smíchu, Andrejka a Simonka se poctivě snažily opsat to správně, ale

vzhledem k nevidaně vysokému výskytu různých i a y se jim to ne-dařilo, Šmíd si něco blazeovaně načmáral na první volnou stránku, na které otevřel sešit, a Jaroušek se s levou rukou vztyčenou, to aby pravou mohl psát a přitom se hlásit, nadšením klepal jako hrouda rosolu.

To jako že už končíme pravěk? zamračila se Bára. Pravěk ji bavil, protože byl jen trošku vyzkoumaný a plný záhad a pořád jí tam něco vrtalo hlavou.

Podtrhla tedy nadpis Babylonie a Asýrie, kde neměla ani jedno špatné i nebo y, podle pravitka fialovou pastelkou, jelikož B je fialové, a také zvedla ruku.

„Ano, Báro?“ zeptala se paní učitelka s úlevou, že není ve vzduchu pouze Jarouškův buclatý pařátek.

„Já jsem se hlásil dřív,“ kvíkl Jaroušek z první lavice.

„To nemůžeš vědět, nemáš voči na zadku,“ zavrčela Týna polohlasem, ale paní učitelka to slyšela a zacukalo jí v koutcích úst. Samozřejmě že se Jaroušek hlásil dřív, ale vyvolat *kohokoliv* jiného než Jarouška bylo vítané zpestření.

Jaroušek se pokusil vrhnout přes rameno na Týnu a na Báru zabijácký pohled. Báře to uniklo, protože si sumírovala otázku, ale Týna s Ančí si toho všimly a poprskaly si sešity.

„Já bych se chtěla zeptat na něco ještě k pravěku,“ řekla Bára.

„Samozřejmě.“

„Když uměli dělat takové hezké sošky a tak krásně malovat po jeskyních, proč chodili v otrhaných kůžích, jak je to na tom obrázku na straně dvacet sedm?“ spustila Bára. „Já si myslím, že když byli tak šikovní, tak že by si asi taky uměli udělat něco slušného na sebe. A když byla taková zima, že museli být chlupatí i mamuti a nosorožci, což třeba v Africe nejsou –“

„Mamuti v Africe nežijí!“ vypískl Jaroušek, vztekklý, že ho paní učitelka nevyvolala.

„Mamut,“ řekla odměřeně Bára s výhruzně přimhouřenýma očima, „patří do řádu chobotnatců a do čeledi slonovitých, stejně jako jeho jediní žijící příbuzní, slon africký, slon indický a slon pralesní. Je

to stejné, jako kdybych mluvila o psovi a vlkovi, kteří patří do čeledi psovitých, řádu šelem.“

Náčez se vyzývavě odmlčela. Celý první stupeň uvažovala o kariéře veterinářky, a o zvířatech toho tím pádem věděla dost.

„Není,“ zaprotestoval Jaroušek, popuzen, že si někdo jiný ve třídě troufá používat termíny jako řád a čeleď, „protože mamut je na rozdíl od slona vyhynulý, ale vlk ani pes vyhynulý není.“

„Jaroušku,“ řekl laskavě Šmíd, „až tě zabiju, taky budeš vyhynulý, a stejně si pořád budeš myslet, že jsi člověk.“

Anče a Týna se svorně každá z jedné strany zakously do Týnina sešitu na češtinu, aby opět nevyprskly smíchy. Při dějepise ho Týna měla na lavici proto, aby si do něj od Anče stihla opsat domácí úkol.

Báru překvapilo, že Šmíd svým způsobem kope za ni, přestože mu namlátila, a tím ho zostudila. Pak si uvědomila, že nekope za ni, ale do Jarouška.

„Bára má pravdu,“ zasáhla paní učitelka. „Slon je vlastně olýsalý mamut.“

„Olízaný mamut!“ udeřil Jílek nadšením rovnátky o lavici.

Bára nehnula ani brvou a počkala, až se Jílek vyčerpá.

„Když teda byla taková zima, tak jak to, že běhali jen s nějakou orvanou kožešinou kolem pasu? To by přece museli zmraznout nebo být chlupatí jako ti mamuti.“

„Chlupatí mamuti, chlupatí mamuti,“ prozpěvoval si Jílek, které ho zaujal rým. Báře vytanulo na mysli slovo prostomyslný. Občas ho používala babi jizerská, když nechtěla o někom říct, že je vyloženě idiot. Bylo to dokonce takové milé. Prostomyslný. Zatímco Šmíd, který každou chvíli mluví jako kanál, je spíš *sprostomyslný*.

„Prostě mi nejde do hlavy, proč někdo, kdo umí tak krásně malovat, takže je fakt šikovný, chodí v zimě skoro nahý v orvané kůži,“ shrnula Bára.

Paní učitelka na ni chvíli zamýšleně hleděla.

„To je pravda,“ řekla pak. „To nedává smysl. Vidiš, nad tím mě nikdy nenapadlo se zamyslet. Samozřejmě, organické materiály se nezachovaly, tím myslím dřevo, kůži, rostlinná vlákna, takže to si musíme domýšlet... Ale opravdu, proč by někdo, kdo umí nakreslit

útočícího tura a vymodelovat Věstonickou venuši, neuměl ušít oblečení, ve kterém chodí třeba Eskymáci? Tedy Inuité,“ opravila se paní učitelka, protože Eskymáci nemají rádi, když se jim říká Eskymáci. „Možná tyhle představy, myslím tím lidi žijící v době kamenné oblečené jen do vydělaných kůží, vznikly v době, kdy si i vědci mysleli, že naši předkové byli primitivové, a od té doby se to tak traduje. Ale třeba už je dneska výzkum někde úplně jinde, to víš, tahle učebnice je stará dvanáct let, za tu dobu se toho zvlášť v pravěku mohlo objevit hrozně moc.“

„My máme učebnici starou jako já?“ vyklouzlo Báře.

„A já,“ řekla Anče.

„To není pravda, ta učebnice byla vydaná před čtyřmi lety!“ hlásil Jaroušek, který se hbitě podíval do tiráže.

„Ale je to už třetí vydání, Jaroušku,“ vysvětlila mu paní učitelka.

„To první vyšlo skutečně před dvanácti lety. Já si pamatuju, jak jsme řešili, jestli podle téhle učebnice začneme učit.“

„No ale... jak se můžeme učit podle *tak staré* učebnice?!“ cítila se podvedená Bára. Přitom se jí knížka do téhle chvíle líbila.

„Protože je dobrá. Možná tam nejsou nejnovější objevy pravěku, ale jinak je tam všechno, jak má být,“ vysvětlovala paní učitelka. Pak jí zazářily oči jako vždycky, když dostala skvělý nápad. Nebo aspoň nápad, o kterém si *myslela*, že je skvělý. „A víte co? Za domácí úkol každý zjistíte alespoň jeden objev z pravěku za posledních deset let a hezky si to zpracujete do sešitu. Abyste na to měli dost času a mohli to udělat pečlivě, bude to ne na středu, ale až na pondělí, tedy za týden.“

V tu chvíli byla očividně jediná ve třídě, kdo si myslel, že je to skvělý nápad. Tedy ne úplně jediná. Bára si to totiž myslela taky. Ale nemohla to říct nahlas, to by byla společenská sebevražda.

„Tu učebnici si takhle sami doplníme. Jsem moc zvědavá, co všechno najdete,“ usmívala se natěšeně paní učitelka, načež zazvonilo a Týna začala zuřivě opisovat domácí úkol z češtiny, protože už jí na to zbývaly jen dvě přestávky, a navíc měla slíbeno, že když nepřinese celý týden horší známku než trojku, vezmou ji rodiče v sobotu na 3D film.

„Potřebuju ne-prod-le-ně na internet,“ zatorylkovala Bára v kuchyni, kde maminka jako obvykle něco překládala. „A potřebuju ne-prod-le-ně kakao a rohlík s máslem.“

„Proč?“ sáhla maminka po slovníku.

„Protože mám hlad,“ otevřela Bára ledničku.

„Proto potřebuješ na internet?“

„Ne. Proto potřebuju kakao a rohlík s máslem.“

„A to to máslo hledáš tak dlouho?“ poukázala maminka na to, že dveře ledničky jsou dokořán a Bára do nich zadumaně hledí.

„Já přemýšlím, jestli náhodou nemám hlad ještě na něco jiného,“ vysvětlila Bára.

„Nemůžeš mít hlad na něco. Na něco máš chuť,“ opáčila maminka. „Kdybys měla opravdu hlad, sníš všechno. Třeba smažený květák,“ dodala šibalsky.

„No to teda ani omylem,“ zatvářila se Bára, jako kdyby chtěla do ledničky nablínkat, a rychle vytáhla máslo a přibináček. „Květák je megahnus.“

„Dobře, tak k večeri nebude květák,“ zatvářila se maminka, jako by ho bývala měla v úmyslu smažit. „Bude zadělávaná kapusta.“

„Stěhuju se k babi do Jizerek,“ ujistila maminku Bára a začala si připravovat kakao.

„Tak na co ten internet?“ vrátila se k původnímu tématu maminka.

„Máme domácí úkol z dějáku. Zjistit, co nového se za posledních deset let odehrálo v pravěku.“

„Nejspíš nic,“ usoudila maminka, „protože pravěk už není.“

„To teda je,“ začala se přit Bára. „Někde ještě pořád je. Třeba v Amazonii nebo tak. Někde lidi pořád ještě žijí jako v pravěku.“

„Já jsem myslela ten *naš* pravěk,“ upřesnila maminka. „Evropský. A v tom se nic nového odehrát nemohlo.“

„Ale já myslela, jako co nového objevili vědci,“ upřesnila Bára.

„No vidíš, jak to umíš přesně formulovat,“ pochválila ji maminka a Bára se namíchlá, protože maminka od začátku *velmi dobře*

věděla, jak to Bára myslí, ale dělala, že to nechápe, aby to Bára musela říct přesně. A zase ji dostala.

„Tak můžu teda?“ zavrčela.

„Jistě.“

„A můžu si i něco vytisknout, kdybych potřebovala?“

„Ano. Ale s rozmyslem.“

„Óká,“ řekla Bára a strčila si do pusy rohlík, aby mohla do jedné ruky popadnout hrnek s kakaem, do druhé přibináček a vydat se do pracovny.

„Kam s tím jdeš?“ neunikla bystrému perifernímu vidění maminky, která ani nezvedla hlavu od počítače.

„Ahoj o ahoj.“

„Hehohuhíh,“ odpověděla maminka.

Bára postavila přibináček na stůl a vyndala si z pusy rohlík.

„Cože?“

„Zkoušela jsem ti odpovědět tvým dialektem,“ pokrčila rameny maminka. „Používat pouze vokály a všechny konsonanty nahrazovat guturálou há. Ale jak slyším, vrátila jsi se k našemu prostému středočeskému nářečí. Takže kam s tím jdeš?“

„Nahoru do pracovny,“ zavrčela Bára, která už toho začínala mít pomalu dost.

„Ani omylem, dcero, nasvačíš se tady, abys nepolila klávesnici.“

„Ty u toho taky piješ kafe,“ poukázala Bára na poloprázdný hrnek po mamčině levici.

„Přesto se nasvačíš tady,“ trvala na svém maminka a zaklapla notebook. „Dám si rohlík s tebou. Musíme se poradit, co budeme dělat o podzimních prázdninách.“

Nojo, došlo Báře, ony budou za pár dní podzimní prázdniny! Parrrrráda!

„Tatínek letí sedmadvacátého, to bude pondělí, na služebku do Manchesteru, takže budeme samy. Normálně bychom asi jeli do Jizerek...“

„Jo, jo!“ zaradovala se Bára. „Vrátím babi ty Vilímkovy humoristické kalendáře, co mi minule půjčila domů!“ A zkusím vypátrat, jak je to s těmi poznámkami, které do toho kalendáře z roku 1918 psala

paní Mervartová. Tedy jak se ten kalendář dostal do naší rodiny. No, jestli si to babi bude pamatovat, ona tak stará není, to bych taky mohla dostat pohlavek, jako když jsem se jí zeptala, jestli už byly buřty, když byla malá.

„Jenže já nerada sama řídím takovou dálku,“ zchladila okamžitě Bářino nadšení maminka. „Tak jsem si říkala, že bychom si zajely do Prahy něco užít – do kina, do divadla, do zoo, na Pražský hrad, nebo co by tě bavilo, a mohla by ses domluvit s Terezkou, že byste se viděly.“

„Nebo by mohla Terka přijet zase na návštěvu k nám!“ nadchla se Bára. Posledně to bylo super.

„To by sis musela uklidit v pokojíčku,“ řekla maminka tónem, ze kterého Bára pochopila, že se jí vůbec nechce Terezku zvat na návštěvu, a proto klade Báře podmínky, o kterých si myslí, že jsou nesplnitelné. Posledně ji nutila vycídit celý barák, pomalu i leštit tašky na střeše.

„Jasně,“ řekla proto Bára schválně ochotně. „A pomůžu ti i uklidit i dole,“ dodala.

„To bys mi mohla pomáhat i jindy,“ řekla maminka, a byla to podpásovka, protože Bára pomohla vždycky, když jí o to maminka řekla. Ale maminku naštvalo, že jí nevyšla ta lest s úklidem pokojíčku, a chtěla to Báře vrátit. Tohle byly situace, které Bára nikdy moc nechápala. Proč maminka na rovinu neřekne, že z nějakého důvodu nechce, aby za Bárou chodily kamarádky na návštěvu, a místo toho používá takovéhle *manipulace*? Už aby se vrátil tatínek z práce. S ním se dá mluvit normálně.

„Já si jdu udělat ten úkol,“ řekla raději, protože už dojedla, a strčila hrnek a lžičku do myčky.

„Tak si promysli, kam bys v té Praze chtěla jít,“ zavolala za ní maminka, když už byla Bára na schodech. Jako by návrh na Terčinu návštěvu vůbec nepadl. Tak proč říká, že se musíme poradit, co dělat, když už má stejně vymyšlené, že chce jet do Prahy?!

Počkej, až přijde tatínek, pomyslela si Bára. Já to proberu s ním a Terka přijede. I kdybych se kvůli tomu měla rozbulet!!!

Za chvíli už ale na rozmišku s maminkou zapomněla, jak se ponořila do práce. Těch objevů za posledních deset let byla celá řada, ale narazila i na hrozně zajímavé věci, které byly objeveny ještě o něco dřív. Rozhodla se, že zadání paní učitelky rozšíří z jednoho objevu na čtyři a z deseti let na od začátku tisíciletí, a jelikož to má být jako doplnění učebnice, tak že to nenapiše jen tak do sešitu, ale na každý objev si vytiskne extra stránku, která bude mít stejnou úpravu jako stránka v učebnici a budou tam i obrázky.

Dalo to sice hodně práce, ale než se vrátil tatínek, měla připravený materiál na všechny čtyři stránky a dvě už měla zpracované a vytištěné.

„Prý o tobě od svačiny není ani vidu, ani slechu,“ vstoupil do pracovny tatínek.

„Hele!“ strčila mu Bára pod nos vytištěné stránky. „To jsem udělala, aby to vypadalo jako učebnice. Domácí úkol z dějáku.“

„To vypadá hezky,“ řekl tatínek a okamžitě se do toho začel, takže s ním přestala být řeč.

„Hm, hm,“ udělal každou chvíli.

„Moc zajímavé,“ řekl, když skončil. „Vůbec jsem netušil, že objevili několik dalších pralidí. Člověk by řekl, že už je všechno vykopané, a přitom... A máš to moc pěkně zpracované. Myslím nejen vizuálně. Obsahově. Bez chyb, srozumitelné, hezky se vyjadřuješ. Jsi šikovná.“

Bára se zatetelila blahem. Tatínek nikdy nechválil pro nic za nic. Takže když pochválil, znamenalo to, že to skutečně za pochvalu stojí. Bára byla ráda, že jí tatínek chválil jen za to, co se jí opravdu povedlo. Protože pak věděla, že se jí to povedlo. Už ve staré škole měla totiž dost spolužáků, které doma chválili úplně za všechno, a oni pak netušili, jestli věci dělají dobře nebo špatně. Tedy spíš si mysleli, že dělají všechno dobře, ostatním byli k smíchu a paní učitelce k vzteku, protože bylo těžké jim vysvětlit, proč ta čmáranice při výtvarce opravdu není za jedna, a protože se uráželi, když za jedna nebyla.

„Tati,“ zkusila využít toho, že právě získala několik plusových bodů, „jak budeš přes podzimní prázdniny pryč, já bych chtěla pozvat Terezku, ale mamce se to nelíbí a neřekne mi proč.“

Tatínek na okamžik zvažněl. Právě na tak krátký okamžik, že si toho Bára všimla jen proto, že ho znala od narození.

„Zjistím a řeknu,“ usmál se pak a spiklenecky na Báru mrkl. „Hezky dál pracuj.“

Do večere ke kapitole „HOMO FLORESIENSIS – pravěký hobit objevený 2003“ a „HOMO DENISOVIENSIS nebo SIBERIENSIS nebo ALTAIENSIS – bratranec neandrtálců objevený 2008“ přibyla ještě kapitola „HOMO NALEDI – kdovíjak starý pračlověk objevený 2013“.

K večeri nebyla zadělávaná kapusta, jak maminka vyhrožovala, ale bramboráčky a po bramboráčkách si Bára rychle udělala úkol z angličtiny. Poslední kapitola *alternativní učebnice*, která zabere dost času, si nechala na zítřek, protože maminka stále ještě trvala na tom, aby chodila spát v devět, a pokud si Bára chtěla vydyndat návštěvu Terezky, nemohla se hádat ještě o tohle.

Druhý den se Bára ve škole nemohla dočkat posledního zvonění víc než obvykle, protože práce na vlastní učebnici ji strašně bavila a hrozně se těšila, až zase bude u počítače. Jenže bylo úterý, což znamenalo odpoledku. Ale aspoň to byla výtvarka a dodělávali halloweenské škrobové masky. Bára měla z minulého týdne rozpracovanou černou kočičku s bílou tlamičkou, ale vyškemrala si u paní učitelky, když už to má hotové a tak hezké, že si může udělat ještě jednu. Konec konců Prášilová a Šimáně minulý týden chyběli, takže si museli vyrobit celý ubrouskovoškrobový základ na nafouklém balónku, a Jílek si svou masku rozsedl, protože začínal znovu, škrob se tudíž musel stejně připravit, a to už je jedno, jestli pro tři nebo pro čtyři. Bára si tedy do konce vyučování stihla uplácat novou masku, kterou si příští týden omaluje na gejšu. Na Halloween si půjčí maminčin brokátový župan a alespoň takhle se na chvíli vrátí do Japonska a zavzpomíná na svého věrného samuraje. Škoda že si

jako gejša nemůže *vetknout za pás* Jorikatův *wakizaši*, krátký meč. Jednak to gejši nenosily, jednak je opravdu ostrý a jednak by těžko vysvětlovala, kde k němu přišla.

Poslední kapitola Bářiny *alternativní učebnice pravěku* se jmenovala „NESS OF BRODGAR – neolitické velkoměsto na Orknejských ostrovech přepisuje pravěkou historii severní Evropy – objeveno 2003“. Na Orknejských ostrovech – což, jak si ověřila v atlasech, byly maličké ostrovy severně od Skotska – toho z pravěku, hlavně z neolitu, zůstalo strašně moc. Nejen spousta hrobek a mohyl, do kterých by se Bára šíleně ráda podívala, ale dokonce i nějaké kamenné věže, kruhy ze stojících kamenů a celá kamenná vesnička jménem Skara Brae, ve které nejspíš bydleli Flinstoneovi, protože tam byly i kamenné postele a kredence a byla starší než pyramidy. Jenže tahle vesnička byla bohužel objevena už v roce 1850, a navíc měli její fotku v učebnici, takže o ní Bára nemohla psát a štvalo ji to, protože by to bylo hrozně zajímavé.

Pak dostala fantastický nápad a seběhla dolů za maminkou do kuchyně.

„Mami?“ ozvala se vmlouvavě.

„Ano, Baruško?“ maminka zase vězela v překladech. Poslední dobou pořád. Většinou to tak na podzim bylo, protože všichni chtěli všechno přeložit do Vánoc nebo ještě dřív, aby se to do Vánoc vytisklo a prodávalo.

„Mami, jak jsi tuhle říkala, že bys ráda na dovolenou někam k moři, nejlíp na malý ostrov...“

„No to bych moc ráda,“ kývla maminka. „Aby tam nebylo moc turistů.“

„Co kdybychom jeli na Orkneje?“

„Na co?“ zajíkla se maminka a podívala se na Báru, jako kdyby se právě změnila v okapi pruhovanou.

„Na Orkneje. Jsou to malé ostrovy a je tam moře a asi tam nebude moc turistů a je tam strašně moc zajímavých hrobek a šutrů a hlavně *neolitických památek*,“ vyjmenovala Bára okamžitě vše,

co mohlo dle jejího soudu v mamčiných očích učinit dovolenou na Orknejských přitažlivou. „A všichni tam mluví anglicky, takže by sis pokecala s *rodilými mluvčími*.“

„Je tam *zima*,“ řekla maminka. „Pořád tam prší a fouká tam takový vítr, že tam ani nerostou stromy.“

„Já jsem na nějaké fotce strom viděla,“ odporovala Bára. Minimálně *jeden* tam určitě byl.

„Zima. Déšť. Vítr,“ zdůraznila své protiargumenty maminka.

„Tak příští prázdniny,“ zaprosíkala Bára.

„Baruško, ono by to stálo hromadu peněz. Británie je drahá země. Máme teď dost výdajů s domem,“ řekla skoro omluvně maminka. „Budeme rádi, jestli seženeme peníze na deset dní v Řecku... Možná taky strávíme celou dovolenou u babi v Jizerkách. Ale jinak jsou Orkneje skvělý nápad. Jednou bych se tam opravdu moc ráda podívala. Možná... Možná bychom ti to mohli dát jako dárek k patnáctým narozeninám,“ usmála se.

„To je až za tři roky,“ upozornila ji Bára.

„To je *už* za tři roky,“ opravila ji maminka. „Běž si udělat úkoly, já to musím dopřeložit.“

Kdybychom nekupovali ten barák, mohli bychom na Orkneje, připsala Bára na pomyslný seznam ústrků, kterých se jí kvůli stěhování z Prahy dostalo, další položku, když zakládala jednotlivé listy své *alternativní učebnice pravěku* do průhledných košíků. Jenže kdybychom nekupovali ten barák, tak bych taky necestovala do minulosti, musela si na druhou stranu přiznat.

Vyrovнала listy jeden vedle druhého na postel a kochala se. Vypadalo to fakt báječně.

Dokud jí do toho s rozběhem neskočila Barča, která sem proklouzla nedovřenými dveřmi.

Na hladkých fóliích jí ujely tlapky, a jak se snažila získat ztracený balanc, okamžitě se na posteli vytvořila zmítající se koule růžově kytickevaného povlečení, černých a bílých chlupů a létajících papírů. Tento jev byl doprovázen Bářiným jekotem a jakýmsi *dřřřřříp*, což věštilo, že došlo k nežádoucímu kontaktu Bářiných drápků a látky.

Vše trvalo jen okamžik, černobílá koule vzápětí fotonovou rychlostí vyrazila z místnosti a rozběsněná Bára za ní.

Barča neomylně zamířila na půdu a brala to skokem po šesti schodech, zatímco Bára jen po třech, což byl jeden z důvodů, proč se Barča na truhle u vikýře ocitla dřív než Bára. Nadšená, jak skvělý husarský kousek se jí to povedl a že vylákala Báru k výtečné honičce, poskakovala Barča po víku jako baletka na špičkách, hřbet vyhrbený a zježený, ocas jako borovou šiškou a vydávala vyzývavé hrdelní zvuky.

„Mňaurr? Náááurrr? Ňrrrr – ňaur?“

Bára po ní skočila, Barča se vznesla do vzduchu, jako by měla na hřbetě přišitý provázek, za který právě někdo prudce trhl, a přistála v prachu na podlaze, kde pokračovala ve svém válečném tanci.

„Roztrhnu tě jako hada, jestli jsi mi to roztrhla!“ slíbila jí Bára.

Barča se gepardím skokem přenesla zpět na truhlu, připravená zmizet v trámech krovu, kdyby si Bára náhodou myslela, že je v silách prostého smrtelníka chytit rozdováděnou kočičku. Bára si to nemyslela ani náhodou.

„Nebudu tě ani honit, ani chytat,“ ujistila Barču, „ty jedna šelmo kočkovitá. Nebo spíš kočko šelmovitá. Radši mi konečně nějak porad, jak s tím atlasem,“ sedla si na zem k truhle. Takhle si s Barčou koukaly z očí do očí.

„Já bych teď hrozně moc chtěla do pravěku. Jenže atlas mě vždycky přeneše, kam chce on. Já už si s tím nevím rady. Vedu si tabulku a nemůžu z ní nic vykoukat. Nevidím v tom žádný systém. A vzala bych jed na to, že *ty* moc dobře víš, jak to funguje. Tak mi to prozrad. Nebo aspoň naznač!“

Na tohle tatínek obvykle odpovídal my nesmíme ani naznačovat, což Báru štvalo. Barča neodpověděla nic, jen se půvabně snesla z truhly na podlahu a jemně se otřela nejdřív o truhlu a pak o Bářino koleno.

„Jako že to mám zkusit?“

„Ňrrr,“ udělala Barča, což mohlo znamenat *na co čekáš* nebo *koukej mě podrbat*.

Bára tedy vytáhla z truhly atlas, nazdařbůh ho otevřela a dotkla se mapy. Půda se zhoupla a...

... a Bára se málem zalkla, jak se nadechla mrazivého vzduchu.

Když se přestala dusit, rozhlédla se.

Stála ve zvlněné rovině, možná by se dalo říct pahorkatině, porostlé trsy trávy, tu a tam nízkými keříky a statečnými, leč pro jistotu při zemi se držícími břízami, které jako by se nemohly rozhodnout, jestli pro ně v tom severáku nebude náhodou lepší změnit se v plazivé roští. Nikde žádná stopa po lidech ani nějaký záchytný bod, podle kterého by se mohla orientovat. Třeba potok. Všude jednotvárné hnědošedozelelo.

Prozkoumala, co má na sobě. Bráno od paty k hlavě to byly měkké boty ze stříbrošedé kožešiny sahající skoro do půli lýtek a řemínky přivázané k nohám vězícím v chlupatých rourách. Pak zmíněné chlupaté roury. Jestli to byly kalhoty, nebo indiánské legíny, to zatím Bára netušila, protože končily pod kožešinovou hazukou sahající až ke kolenům, a vzhledem k zimě to Bára nehodlala zjišťovat, dokud se jí nebude chtít opravdu, ale opravdu hodně čůrat. Hazuka byla stejně jako roury na nohy z kožešiny nějakého krátkostrstého zvířete, pečlivě sešitá tak, aby to vytvářelo zajímavé vzory. Dolní okraj byl lemovaný huňatým kožíškem a nad ním byl v krátkých chlupcích vystříhaný pruh jednoduchého geometrického vzoru. Vypadalo to moc zajímavě – kůže zbavená chlupů tvořila světlé plošky, na jezečka sestřižené chlupy zase tmavé plošky a občas tam byl ponechaný i pramínek nezkrácených chlupů, na které někdo pro ozdobu navlékl kostěné a něčím na červeno obarvené dřevěné korálky. Stejný huňatý kožíšek jako dole lemoval i kapuci a rukávy, ale u rukávů už vystříhaný vzor nebyl. Na hrudníku a na rukávech, v místech, kde bývají na norských svetrech vypletení jeleni a sněhové vločky, měla

Bára našitou řadu asi patnáct centimetrů dlouhých zvířecích ocásků. Takové chlupaté střípačky to byly, zase ozdobené bílými kostěnými a červenými dřevěnými korálky.

Poslední součástí garderoby byly palčáky. Taky chlupaté. Bára musela uznat, že až na obličej vystavený občasným poryvům

ledového větru je jí v té huňaté kreaci teplo jako ve spacáčku. Což ovšem nebude trvat věčně, pokud tady bude stát jak telegrafní sloup a nebude se hýbat.

Je nutno provést akci *zachraňte Barunku*, tedy dovést ji co nejrychleji k nějakému lidskému příbytku s milými, vstřícnými a ochotnými obyvateli.

Slunce stálo poměrně vysoko, což bylo skvělé zjištění, protože na hledání bylo několik hodin času. Na druhou stranu, Bára měla v tuhle chvíli pozdní odpoledne, takže jí za chvíli bude chybět večere a za další chvíli postel.

Bezradně se rozhlédla po jednotvárné pustině.

Nic, podle čeho by se mohla rozhodnout, kudy se vydat.

Když se jí do tváře opět opřel severák, uraženě se k němu otočila zády a vykročila. Aspoň jí nebude foukat do obličeje a nebudou jí slzet oči.

Trochu ji rozčilovalo, že ji v uctivé vzdálenosti doprovázejí dva krkavci. Vždycky nad ní chvíli kroužili a krákali, pak si někam sedli, zase nad ní zakroužili a znovu se ztratili. Jako by kontrolovali, jestli se ještě hýbe, nebo jestli už mohou začít hodovat.

Asi za hodinu vyplašila zajíce.

Za další hodinu dostala hlad a v dohledu nebylo nic k jídlu. Pravda, občas se tu vyskytovaly nízké keřičky s červenými bobulkami, ale ty Báře připadaly podezřelé. Tis má také hezké červené bobulky, a je jedovatý. Červeným bobulkám není radno věřit!

Po nějaké době si uvědomila, že ji přestali doprovázet krkavci. Asi usoudili, že hned tak nechcípne. To byla toho dne první povzbudivá věc. Nebo spíš té noci, protože Bára měla být dávno v posteli a sotva pletla nohama. Jenže nějakou civilizaci musela najít do zdejšího soumraku, bez ohledu na to, kolik je doma hodin.

Jo a jestli se dostanu zpátky, když tady bude ráno, tak doma neusnu a zítra budu ve škole vypadat úplně příšerně, hudrala v duchu. Takže si zavedeme druhé pravidlo odchodu do minulosti – zásadně NE večer. No, a na to první, psát si před odchodem poznámky, abych si připomněla, co se zrovna dělo, tak na to jsem taky zapomněla.

